

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Alicja Wiśniewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Krysiuk

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2015 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko D. S. (...) w S.

o ustalenie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. w pozwie wniesionym przeciwko D. S. (...) w S. domagała się pierwotnie sprostowania wydanego w dniu 31 lipca 1984 r. świadectwa pracy poprzez podanie właściwego okresu pracy w warunkach szczególnych. Na rozprawie w dniu 7 września 2015 r., powódka sprecyzowała pozew wskazując, iż chodzi jej o ustalenie pracy w szczególnych warunkach (k. 19 oraz zapis e-protokołu z dnia 7 września 2015r.). Powódka wskazała, iż powyższe ustalenie jest jej potrzebne do celów emerytalnych. Aktualnie korzysta ze świadczeń emerytalnych, a ustalenie zatrudnienia w warunkach szczególnych pozwalałoby jej na uzyskanie wyższego świadczenia emerytalnego. W odpowiedzi na pozew D. S. (...) w S. wskazał, iż z akt osobowych powódki nie wynika, by wykonywała ona pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ponadto (...) jest przeznaczony dla osób przewlekle somatycznie chorych, nie zaś dla osób nieuleczalnie i przewlekle chorych, umyślowo upośledzonych dorosłych i umyślowo niedorozwiniętych dzieci.

Sąd Pracy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 31 lipca 1984 r. Państwowy D. S. dla Dorosłych w S. (obecnie (...) w S.) wystawił świadectwo pracy stwierdzające, iż A. K. w okresie od 1 listopada 1978 r. do 31 lipca 1984 r. była zatrudniona w pełnym wymiarze godzin jako pielęgniarka. Świadectwo to nie zawierało informacji o tym, by powódka wykonywała pracę w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Po wydaniu świadectwa pracy powódka nie kwestionowała jego treści (dowód: świadectwo pracy- akta osobowe powódki). Obecnie powódka żąda ustalenia, iż w czasie zatrudnienia u pracodawcy wykonywała pracę w szczególnych warunkach.

Stosownie do treści art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. Powódka wskazała, iż ustalenie takie potrzebne jest jej do celów

emerytalnych, a nie pracowniczych (k.19 oraz zapis e-protokołu z dnia 7 września 2015r.). Wobec powyższego należy stwierdzić, iż po stronie powódki brak jest interesu prawnego, stanowiącego niezbędną przesłankę do dokonania przez Sąd żądanych ustaleń. Podobne stanowisko, które w pełni podziela Sąd orzekający, wyrażał wielokrotnie Sąd Najwyższy. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1987r. III PZP 19/87 (OSNC 1988/10/132) roszczenie pracownika przeciwko zakładowi pracy o ustalenie wykonywania zatrudnienia w szczególnych warunkach – dla celów ubezpieczeniowych – podlega oddaleniu z braku interesu prawnego. Opierając się na uzasadnieniu powyższej uchwały, które wyczerpująco analizuje omawianą sytuację prawną, należy stwierdzić, iż z reguły istnienie interesu pracownik wykaże wówczas, gdy ustalenie określonego stosunku prawnego lub prawa konieczne mu będzie do celów pracowniczych. Inaczej sytuacja się przedstawia gdy pracownik żąda określonego ustalenia przez Sąd Pracy dla celów ubezpieczenia społecznego. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, iż całokształt postępowania dotyczącego ustalenia prawa do świadczeń emerytalno – rentowych z tytułu ubezpieczenia społecznego należy do właściwości organów rentowych. Pracownik dla uzyskania świadczeń emerytalno – rentowych zgłasza wniosek w organie rentowym oraz konieczne dowody wykazania zasadności tego wniosku. Pracownik nie ma więc interesu prawnego w dochodzeniu przed Sądem Pracy ustalenia zatrudnienia go w szczególnych warunkach skoro okoliczność ta ma być przedmiotem samodzielnych ustaleń organu rentowego. Podobne stanowisko znalazło swój wyraz w innych orzeczeniach Sądu Najwyższego – chociażby w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2012r., I PK 108/11, w wyroku z dnia 21 lipca 1999, I PKN 173/99 (OSNAP 2000/20/747), wyroku z dnia 15 lutego 2000r., I PKN 533/99 (OSNP 2001/13/442) oraz wyroku z dnia 1999.02.23, PKN 597/98 (OSNP 2000/8/301), w którym Sąd Najwyższy wskazał, iż powództwo o ustalenie nie może zmierzać do uzyskania dowodów, które miałyby być wykorzystane w innym postępowaniu.

Jednocześnie uwadze Sądu nie uszedł wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2002r. (I PKN 629/01), w którym to wyroku Sąd stwierdził, że pracownik ma interes prawny w ustaleniu rzeczywistej treści stosunku pracy, jeżeli wynikające z niego roszczenia majątkowe mogą powstać dopiero w przyszłości. Wyrok ten został jednak wydany na tle innego stanu faktycznego, aniżeli ten, z którym mamy do czynienia w sprawie niniejszej. W sprawie rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy powód nie domagał się ustalenia warunków pracy w związku z zamiarem przejścia na emeryturę lub na zasiłek przedemerytalny, dążył natomiast do usunięcia stanu niepewności co do charakteru wykonywanej pracy.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo, o czym orzeczono w sentencji wyroku. Podkreślić, jednakże należy, iż oddalenie powództwa nie oznacza, iż powódka w przyszłości nie będzie mogła skorzystać ze środków dowodowych w postaci zeznań świadków. Jeśli nie nastąpi to przed organem rentowym, to z pewnością będzie to możliwe w postępowaniu toczącym się przed Sądem na skutek odwołania od decyzji organu rentowego.

SSR Alicja Wiśniewska